

Så, der er Corona i omløbet, Danmark er lukket, det sociale er slukket, og hverdagen er sat på pause.

Før hele den her Corona-nedlukning, var jeg blot en almindelig efterskoleelev, der nød mine sidste måneder på skolen, inden det var videre mod gymnasiet. Jeg må sige, den hverdag man har som efterskoleelev med roomies, venner konstant i nærheden, faste rammer, og et kæmpe aktivt socialt fællesskab, overgår den nye corona-hverdag.

Hvad med min fremtid, hvordan ser den ud?

Ja, det ved jeg jo ikke, det ved ingen. Kommer der til at være nogen eksamener? Kan jeg komme på gymnasiet? Skal jeg søge job? Er der nogle job at søge?

Forvirring og frustration, to gode ord der opsummerer den her periode.

Før Corona havde jeg den frihed at kunne bruge min fritid sammen med mine venner. Det skal betyde, at jeg brugte alle dagtimer jeg selv var herre over, sammen med mine venner. Nu går min fritid ud på at sidde og spille computer næsten dagen lang, og så bruge lidt tid med mine forældre.

Mit højdepunkt på dagen er, hvis jeg får snakket med nogle af mine venner. Mine venner er dem der kan sætte et smil på mine læber, selv under lockdown, selvom jeg ikke kan se dem.

Jeg ved ikke, måske om 4 - 6 måneder, er min hverdag endelig normal igen. Så render jeg rundt på gymnasiet, med mine tætte venner, spiller musik, tager i byen, fester i weekenden. Men det er jo mest af alt et håb, jeg har ingen ide om det er sådan det ender med at blive. Jeg håber, jeg håber, jeg håber. Jeg kan jo ikke gøre andet, især ikke med fru statsminister der er i tvivl om der nogensinde kommer en normal hverdag igen.

Hvis vi skal fuldstændigt ændre den måde vi omgås hinanden, bliver jeg da helt fortabt. Jeg er jo autist. Jeg har kun lært hvordan man omgås mennesker inden for de sidste par måneder, og så skal det hele måske ændres. Corona tager da ikke hensyn til de mentalt handicappede.

Jeg har en drøm om at blive en succesfuld civilingeniør, med de bedste venner, og måske endda stifte familie. Det er min drøm, men om det bliver min fremtid hænger lidt i luften. Sandsynligheden for at jeg kan opnå min drøm i en Corona-påvirket fremtid virker straks mere usandsynligt, end foruden.

Lad os håbe at vi kan komme igennem disse corona tider sammen.

Som verden.

Som land.

Som individer.